

VSTALI BOMO!

Prisluhnite Besedi, daleč naj jo veter nosi.
Vstala je Beseda, z njo še Um, Ideja.
Strl smrti je verige, vrgel proč.
Zmagal je, Svoboden, povsod navzoč.
Prisluhnite Besedi, griči in gozdovi.
Vstal je kakor blisk in mi še z njim v svobodo.
Strela, grom podre stražarje, svobóda Božji dar je.
Vstal je in za svobodnega naredil svet.

Tudi takrát je noč prekrila véliko soboto,
milijoni so trpeli kot sužnji pod raboto.
A On, ki je od mrtvih vstal,
je v milijonih upanje prižigal.
Vstalo je Življenje, vstalo hrepenenje,
vstalo odrešenje, vstalo odkupljenje.
Vstala je svoboda, nov dan je.
Zginila je sužnost, onemelo žalovanje.

In tukaj mi? Čakali in čakamo še zdaj,
da zasije spet prvotno nam vstajenje.
Rušila že na pol se trdna nam je vera,
drevó svobode zamájal je vihár,
a mila prošnja segala je do neba!
Lesni črv žrl teló je domovine.
A zdaj, radujmo se! ... Onemí naj žalovanje,
izgine sužnost, svoboda vzklije in ostane.

Sprotoletje, spomladansko cvetje!
Za Madžare pa sprotoletje bo še lepše.
Vstala je Ideja, vseh nas svobode drevó,
rodilo bogate sadove nam bo.
Že bliža se slavje, naše vstajenje,
izbojujmo si še večjo svobodo.
Šumenje že slišim, čudo skrivnostno.
Tukaj je naša svoboda, vstajenje.

To bo pomlad, to bo vstajenje,
čarobno, vse bajno, čudovito, res,
o tem šepetajo krošnje dreves.
Madžar svoboden bo spet.
Ne bo več ne hlapca ne sužnja,
svoboda, svoboda, mir trajen in večen.
Bog vsemogočni, prosimo te za kruh in vino,
madžarsko obudi nam zdaj domovino!

PISANKE

Vüzenske remenice

Majhen deček, bled in droben, željno
strmi v razsvetljeno prodajalno.
Ulica, vsa polna je ljudi, vse se drenja
od radósti predvüzenskega razpoloženja.
Deček sliši guč iz ust vseh mož in žensk
o pisani krasoti vüzenskih teh remenk.
Jajca bela, v pomlad se razcvetí jim lice.
Res, vüzenske to so remenice.

Mama, glej, v prodajalni so remenke,
ene večje, druge manjše.
Med njimi jih je nekaj zame
in mamica draga, še zate.
Strička prodajalca prošíva prav lepo,
morda usmiljen nama bo.
Trije, štirje pirhi, njemu kaj za tó,
ostane mu še več kot sto in sto.

Striček báči, dečko moj,
ne daje nič, prav nič, zastonj.
A mati tvoja, revna, to čista je resnica,
služi drugim, pri meni ni períca.
Le premožen bogatin dobrodošel tu je,
pri meni po mili volji lahko kupuje,
ker s pénezi ga nebo je milo obdarilo,
a zate, revček, nič, prav nič ni remenic.

Mati se tvoja noč in dan trudi,
da tebi, sin, kruh zasluži.
Svet za vse dovolj bogat je,
če vsi živeli bi kot bratje.
A vmes posegla zla je sila
in ljudi usodno razdelila.
Sin, zakaj otožno ti je lice,
ko veš, da zate niso remenice.

Mati, Bog belice vsem podarja,
in kdor ubožca rad ima,
ljubi vseh nas Gospodarja.
Učil sem se, da Božji Sin za vse umrl je,
od mrtvih vstal je in živí ...
... Ti jokaš, mama? Le kdo te je užalil,
da bled ti je obraz, solz polne ti oči?
In še in še na pirhe zré sinko mladi...